

Макс Кідрук

Двердиня

фото надано автором

Макс Кідрук упевнено просувається до літературного Олімпу. Серед письменницьких нагород молодого автора — премії конкурсів «Коронація слова», «Найкраща українська книга» від журналу «Кореспондент», диплом «Відкриття року» від книготоргівельної мережі «КС». Автор першого українського технотрилера «Бот» уже здобув визнання критиків не тільки на території України, а й за її межами.

Багато поколінь намагалися розгадати загадку загубленого міста інків Паїтіті. Згідно з легендами, саме в ньому старовинні племена заховали найбільші запаси золота. П'ятеро друзів вирушають на пошуки цього таємничого міста і, як не дивно, знаходять його. Та чи вони перші, хто доклав зусиль для того, щоб легко розбагатіти?

Вони ще не знають, що з цих місць ніхто не повертався живим...

ISBN 978-966-14-5686-9

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

Макс Кідрук

Двердиня

Макс Кідрук

Двердиня

від лауреата конкурсу
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

КІМЬ
КОМЕРЦІОНОГО
ІНДУСТРІАЛ

МАКС
КІДРУК

ДВЕРДІННЯ

Роман

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
КЗ8

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Обережно, ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Віталія Котляр*

ISBN 978-966-14-5686-9

© Макс Кідрук, 2013
© DepositPhotos.com / Luciano De
polo, обкладинка, 2013
© Книжковий Клуб «Клуб Сімей-
ного Дозвілля», видання україн-
ською мовою, 2013
© Книжковий Клуб «Клуб Сімей-
ного Дозвілля», художнє оформ-
лення, 2013

Правила поведінки в мурашнику

Не варто думати, що жанр технотрилера почався в літературі з Майкла Крайтона з його розкішним «Парком Юрського періоду». Нове у 99 відсотках — це просто забуте старе. Технотрилери писав ще у XIX столітті Жюль Верн. Його «20 тисяч лье під водою» — перше, що спадає на думку. Історії небезпечних наукових винаходів, детальні описи тих чи інших місць на планеті, обов'язкова присутність злого генія від науки, боротьба з ним і головне, що робить книгу технотрилером — тісне поєднання реальності з фантазією. Технотрилер — це коли реальне здається фантастичним, а фантастичне — реальним. Подібна література не створюється, а конструюється на основі матриці. І успіх її багато в чому залежить від уміння письменника тримати напругу, як у детективі.

Жюль Верн не подорожував по тих екзотичних місцях, які описував так детально. Він користувався енциклопедіями, довідниками, картами. Сучасні автори технотрилерів також можуть писати про Тибет чи пустелю Сахару, не виходячи за межі власної кімнати. Їм легше не лише тому, що вони мають всю інформацію в Інтернеті, а й тому, що до них уже робили щось подібне.

А чи було письменнику і мандрівнику Максу Кідруку так само легко виорювати першу скибу на цілині українського технотрилера, коли він написав свій роман «Бот» (2012)? Часто в нас пригодницька та фантастична література створюється людьми, що мають хист, але не можуть назвати українську мову рідною, і від цього тексти виглядають штучними і вбогими. У книгах Кідрука навіть суржик виглядає природним. Його відчуття мови — одна зі складових успіху цього зовсім молодого чоловіка, який у той час, коли його ровесники пересиджують у нічних клубах, мандрує світом. Тому образи далеких країв у нього такі живі й насичені. Є мандрівники, а є туристи. Позасмагати на Гаваях — це одне, а подорожувати автостопом по Перу чи Сирії — дещо інше. Для когось вершиною хоробрості буде вийти протоптаною стежиною на Говерлу, розмахуючи пляшкою пива, а хтось усе життя покладе на те, щоб піднятися на Кайлас, куди ніхто ще не підіймався.

Експедиція п'ятох студентів зі Стокгольма до Перу з наміром відшукати легендарне золоте місто Паїтіті чимось нагадує сумнозвісну експедицію Ігоря Дятлова 1959 року: начебто досвідчені, начебто все передбачили, однак учасникам довелось зустрітись із чимось Невідомим, і все закінчилося трагічно. Є ситуації, в яких інтуїція важливіша за здоровий глузд. Прембула до експедиції в Перу в романі Кідрука видається трохи задовгою, доки наприкінці не починаєш розуміти: насправді вони туди не дуже хотіли. Як і в експедиції Дятлова, один учасник, чех Ян, відмовився від походу, бо захворів.

У «Твердині» сюжет зав'язано на дуже популярній темі — високі технології у стародавніх народів, які навіть не мали власної писемності й не знали колеса. У наш час технології дорожчі за золото, бо саме вони дають реальну владу. Розробка нових чи вивчення старих технологій відбувається в умовах надзвичайної секретності, коли легко жертвують людським життям. Ось на таку територію й потрапляють студенти в цьому романі: українець Левко, росіянин Семен, американець Грем і японка Саторі. Опинившись у полоні, вони потрапляють усередину гігантської споруди, що обрисами нагадує мурашник, і кожен, хто живе в ньому, виконує певну роботу. Студенти можуть приєднатись до цієї мурашиної спільноти, ні, мусять, без права повернення назад. Така вже психологія людини: якщо їй кажуть, що ведуть на роботу, вона не буде пручатись, хоча її ведуть на смерть, проте, коли їй скажуть, що ведуть на смерть, вона знаходить у собі силу боротись. Подібну ситуацію описує Кідрук. Лише українець Левко розуміє, що живими їх не випустять із цього мурашника, бо історія його країни — це також суцільний обман і фальш. Або ти служиш тій незбагненній силі, що з глибини землі керує мурашником, або ти — мертвий.

Отак цілком несподівано письменник виходить за межі жанру і підводить нас до старої як світ, але все ще усвідомленої істини: що зовні, те всередині. Людина розкривається повністю лише в екстремальних обставинах, і не завжди це приємне видовище. Читаючи роман Кідрука, раптом починаєш розуміти, як мало вартують гроші у світі, де тільки про них і мова.

А про Паїтіті багато є в Інтернеті, хоча ніхто його досі не знайшов, окрім Макса Кідрука.

Галина Пагутяк

Він породив сонце, і місяць, і зорі. Дихнувши на камені,
створив людство, проте після першого творіння вийшли
безмозкі гіганти, що розчарували Його. Тоді Він знищив їх
потопом і створив нових, кращих людей з менших каменів...

*Легенда про Віракочу*¹

---

¹ Віракоча — творець світу в міфології більшості народів доколумбової Америки. Віракоча створив землю, сонце, місяць і зорі, запустив час і приніс людям цивілізацію. Віракочу-творця інки зображали у вигляді бородатого чоловіка, це при тому, що в середині XIV століття до найближчого білого від Анд було приблизно 14000 км, а борода не росте у жодного з представників корінних народів Латинської Америки. (*Тут і далі прим. автора, якщо не вказано інше.*)

БРИТАНСЬКА ЕКСПЕДИЦІЯ МОВЧИТЬ¹

(перекл. з ісп.)

Себастьян Цезар Гарсія, кореспондент

Понад місяць британська наукова експедиція не озивається з джунглів регіону Мадре-де-Діос. Групу очолює відомий натураліст Пол Холбрук.

Експедиція вирушила вгору по Ріо-де-лас-П'єдрас уранці 11 лютого 2008 року. До останнього часу британець підтримував зв'язок із колегами, користуючись супутниковими телефонами. Починаючи з 5 червня Холбрук перестав відповідати на виклики. Із джерел, наближених до організаторів подорожі, стало відомо, що до кінця червня по GPS-маячках, вмонтованих в експедиційне обладнання, можна було простежити пересування групи, проте два тижні тому сигнали також урвалися. Відтоді про долю Холбрука нічого не відомо.

Сеньйор Холбрук вирушив у тропічний ліс по рудобородого титі, рідкісного примата, існування якого досі не підтверджено. Старт експедиції був запланований на кінець 2007 року, але кілька разів переносився через відмову носіїв із племені мачігуенга² йти на північ Мадре-де-Діос. За їхніми словами, в тій місцевості живуть демони.

Місцеву владу в Пуерто-Мальдонадо не повідомляли про експедицію, і це, на думку експертів, може спровокувати скандал між офіційними представниками Перу та Британії.

Пол Холбрук — вчений-зоолог і мандрівник, автор сорока наукових праць і кількох популярних книг, серед яких

¹ Стаття з «El Comercio» за неділю, 13 липня 2008 року. «El Comercio» — щоденна перуанська газета, заснована 1839 року, одна з найперших газет не лише у Перу, а й усій Латинській Америці. Також є однією з найстаріших досі існуючих іспаномовних газет світу. Щоденний наклад — 549 тисяч примірників.

² Мачігуенга — індіанське плем'я, що проживає у джунглях Амазонії на сході Перу (територія між Андами та бразильським і болівійським кордонами). Живуть переважно з мисливства і збиральництва. Більшість неписьменні.

світовий бестселер «Люди й пацюки», – під час своїх мандрів відкрив і описав понад сотню раніше невідомих видів. Народився 1965 р. в м. Бангор, князівство Уельс, Велика Британія. У 1981–1989 рр. працював у Джерсійському зоопарку (нині Парк дикої природи ім. Даррелла), заснованому всесвітньо відомим натуралістом і письменником Джеральдом Дарреллом (1925–1995).

Відомий тим, що 1997 р. на перуанському хребті Вілка-бамба, неподалік руїн Мачу-Пікчу, спіймав невідомого науці шиншилового деревного щура (*Cuscomys ashaninka*), 2004-го під час дослідження гори Удзунґва в Танзанії відкрив новий вид слонячих землерийок, згодом названий сіролицими сенгу (*Rhynchocyon udzungwensis*). Також 2001-го Холбрук першим описав «геніального пристосуванця» – мураху *Myrmecopeta neotropicum*, що вміє перетворюватись на ягоду, у такий спосіб привертаючи увагу птахів, які ковтають «ягоду», а разом із нею кілька сотень яєць.

2006-го за видатні наукові досягнення Холбрук був удостоєний лицарського титулу.

The Daily Telegraph

Friday, July 18, 2008 No 47,687 70p

ВІДОМИЙ НАТУРАЛІСТ БЕЗСЛІДНО ЗНИК У ДЖУНГЛЯХ ПЕРУ¹

Тобі Гроуфорд і Беверлі Мелоун

Британське посольство у Лімі, столиці Перу, висловлює занепокоєння долею видатного натураліста й мандрівника сера Пола Холбрука.

П'ять місяців тому сер Пол на трьох човнах вирушив із Пуерто-Мальдонадо (адміністративного центру найбіднішого і найменш заселеного регіону Мадре-де-Діос) угору по Ріо-де-лас-П'єдрас. В експедиції його супроводжувала колега з Австралії біолог Кетрін Муні, перуанець-провідник, а також десять (за іншими даними — п'ятнадцять) носіїв із племені мачігунга. Мета експедиції, підготовка до якої широ-

¹ Стаття у «The Daily Telegraph» за п'ятницю, 18 липня 2008 року (№ 47687). «The Daily Telegraph» — щоденна ранкова консервативно орієнтована британська газета, заснована у 1855 році, середній щоденний наклад — 643 тисячі примірників.

ко висвітлювалась у британських та американських ЗМІ: пошук рудобородого тіті — невеликого примата, чиє існування до сьогодні науково не підтверджено. Низькоякісну фотографію мавпи, нібито зроблену дроворубами в лісах крайнього заходу Бразилії влітку 2002-го (на цей момент — єдине зображення рудобородого тіті), спеціалісти вважають знімком сумнівного походження. Втім, сер Пол переконаний в існуванні примата і не раз заявляв, що бачив його у 2006-му в колумбійській частині тропічних лісів Амазонії. Британець також стверджував, що ці милі бородаті створіння перебувають на межі вимирання — їх популяція не перевищує 250—300 особин, — тож їх потрібно рятувати.

Кетрін Муні вирушила в ліси Мадре-де-Діус, сподіваючись розшукати *Martialis heureka*, особливий вид мурах, які, за її твердженням, дожили до наших часів із Крейдяного періоду. 2000 року в околицях містечка Манаус (Бразилія) Муні знайшла лише трьох представників цього виду — на жаль, мертвими. Завдяки незвичайному вигляду цих комах уже відносять до окремої підродини.

Експедиція була чудово устаткована.

Першими на сполох забили, як не дивно, колеги Кетрін Муні з австралійського відділу Міжнародного товариства збереження природи (Conservation International), розташованого у Сіднеї — за тринадцять тисяч кілометрів від Перу. Технічні засоби дозволяли Холбруку і Муні виходити на зв'язок; також за допомогою GPS-локаторів на сайті www.saveredbeardedtiti.com можна було стежити за пересуванням експедиції у джунглях. Зв'язок із науковцями обірвався понад місяць тому — 5 червня.

Професор Норман Хенке, який до останнього стежив за просуванням експедиції з координаційного центру в Сіднеї, пояснив «The Daily Telegraph», чому не здійняв тривогу раніше: «У цьому немає нічого дивного. Зв'язок часто зникає. Пол і Кетрін опинилися в агресивному середовищі, де немає можливості купити нові акумулятори або занести передавач у майстерню з ремонту радіоапаратури. Можливо, закінчився заряд батарей, можливо, під час переправи намокли акумулятори, а може, щось скоїлося з передавачем. Усе могло статися. Проте GPS-маяки працювали, експедиція рухалась, а отже, я знав, що з ними все гаразд».

Так тривало до 27 червня, коли GPS-локатори припинили надсилати сигнали на супутник. Коментує професор Хенке: «А ось це здивувало мене, оскільки я знав, що маячків чотири, вони споживають дуже мало енергії і кожен із них обладнаний вбудованою батареєю, якої вистачить мінімум на вісімнадцять місяців роботи. Мені важко

уявити, що мало статися, щоб вони вийшли з ладу одночасно. Я почекав п'ять днів і зв'язався з британським послом у Перу. Гадаю, це було правильно».

Крайнє зафіксоване положення експедиції має координати 10°50'52" пд. ш. 70°54'26" зх. д.

5 червня, під час останнього сеансу зв'язку, сер Пол повідомив Нормана Хенке, що натрапив на руїни, схожі на інкські сільськогосподарські тераси в Андах, хоч і більші за розмірами, і вирішив відхилитися від курсу, щоб дослідити їх. Дані супутника це підтверджують: 6—7 червня група прямувала на захід. Після цього експедиція повернула на північний схід і дотримувалась раніше визначеного маршруту.

Перуанська влада затримує початок пошукової місії, пояснюючи це тим, що не мають доказів того, що група Холбрука вскочила в халепу. Співробітник МЗС Перу в приватній розмові з представником «The Daily Telegraph» зазначив, що Холбрук подався надто далеко, пошуки коштуватимуть сотні тисяч доларів — ніхто на таке не піде, більше того, сер Пол не повідомляв офіційну владу про експедицію, не отримував дозволу, а тому, строго кажучи, Перу не зобов'язане його рятувати.

Американський фотограф Гаррі Паллістер, напарник сера Пола під час поїздки в Танзанію у 2003—2004 роках, зберігає оптимізм. За його словами, сер Пол об'їхав півсвіту, забираючись у найбільш неприступні закутки, і є надзвичайно досвідченим мандрівником, що знає, як ухилитися від небезпек, а також уміє виявляти витримку в критичних ситуаціях. Малоймовірно, щоб людина з таким досвідом втратила контроль над експедицією.

«Так, Мадре-де-Діос — це справжня дупа на тілі планети. Але не варто знімати істерію і передчасно ховати Пола, — каже містер Паллістер. — Цей хитрий лис не пропаде. Знаю його давно, і часом мені здається, що Пол народився у джунглях і сам перегризав собі пуповину. Не здивуюсь, якщо за кілька тижнів він приповзе до Пуерто-Мальдонадо, голодний і охлялий, з двома видами тропічної лихоманки за пазухою, що валитимуть його з ніг двічі на день, і ще одним, третім видом, до сьогодні невідомим медицині, але разом із тим щасливий і усміхнений, і головне — з цілим караваном саморобних кліток за спиною, заповнених звірятами, яких іще не бачило людство. Він пішов за рудобородим тіті — і він його дістане. У цьому весь Холбрук».

На запитання, що він думає про згадані в останньому повідомленні руїни, Гаррі Паллістер відповів: «Важко сказати... Пол не цікавився руїнами древніх цивілізацій. Наскільки мені відомо, Кетрін Муні теж. Мені не віриться, що Пол міг відхилитися від обраного

маршруту заради мертвих каменюк. Хіба що натрапив на дещо справді цікаве».

22 липня 2008 року, 13:38 (UTC¹ +2)
Дубенський військовий навчальний полігон
17 км на схід від містечка Дубно, Рівненська область, Україна

Левко м'яв губами квітку конюшини, чекаючи своєї черги. Поряд на траві витягнувся Джонік, темноволосий хлопчина з карамельними очима й інтелігентним виразом обличчя — командир 521-го навчального взводу. Нижче від них примостилися ще четверо курсантів — найкращі стрільці 521-го (*гіпотетично* найкращі, оскільки ніхто з них раніше не брав до рук справжнього АК-74², їх стрілецький досвід обмежувався рогатками і — в кращому випадку — підмеленою пальбою з пневматичних гвинтівок по гномиках у тирі).

Заклавши руки за голову, Джонік апатично роздивлявся хмарки. Левко підбгав коліна до грудей, обхопив їх руками і спостерігав, як шестеро їхніх товаришів (передостання шістка з 521-го) підтюпцем наближаються до вогневого рубежу. Дотримуючись інструкцій, курсанти бігли не навпростець, а строго по розмічених прапорцями хідниках (на полігоні інакше не можна). За мить хлопці вишикувались перед лінією вогню. Двоє широкоплечих лейтенантів, рясно сиплячи грубою лайкою, викрикували останні настанови. До Джоніка і Левка долітали лиш уривки фраз. «Перевірити запобіжник... вставити ріжок... затвор на... зняти... спочатку, бля, чергою... вийняти ріжок на х... пересмикнути затвор... контрольний постріл... доповісти про завершення стрільби!»

Віддалік за стрільбами спостерігали кілька офіцерів військової частини А2363³, котрій належав полігон, а також полковники з військової кафедри Водного університету⁴.

— Ну що там? — не підіймаючи макітри з трави, спитав Джонік.

¹ Coordinated Universal Time (UTC) — синхронізований світовий час. Загальноприйнята точка відліку локального часу в часових поясах. За опорний UTC взято місцевий час на довготі Гринвіча чи Лондона (нульовий часовий пояс). UTC +2 означає, що поясний час на 2 години випереджає поясний час у Британії. Не так давно синхронізований час називався Greenwich Mean Time (середній час за Гринвічем) і позначався GMT.

² АК-74 — автомат Калашникова калібру 5,45 мм, розроблений у 1970 році М.Т.Калашниковим і прийнятий на озброєння армією СРСР у 1974 році. Є модифікацією автомата АКМ.

³ Дубенська військова частина А2363 дислокується у м. Дубно на вул. Космонавтів, 2.

⁴ Національний університет водного господарства і природокористування (в народі — Водник або Водний) — найбільший (11 тисяч студентів) технічний університет у м. Рівне. Заснований у 1915 році в Києві і лише у 1959-му перенесений до Рівного.

— Лягають, — сказав Левко. Норматив по стрільбі здавали лежачи.

Лейтенант проревів команду. Хлопці попадали на розстелене рядно і стали готуватися до стрільби. Нараз Левко угледів, як якийсь незграба з 2-го відділення, встромляючи ріжок з патронами в АК-74, відвів ствол убік, ледь не на голову свого сусіда. Тієї ж миті лейтенант, плюючись і бурхаючи, немов вулкан, накинувся на хлопця і зацідив ногою під ребра. Далі посипались добірні матюки. Курсант зіщулився і покірно направив автомат у поле.

— Як з цепу зірвався, — прокоментував епізод Бодя Макаренко, один із тих чотирьох, що сиділи нижче.

— А ти б не зірвався? — став на захист лейтенанта Джонік. — Цілий день марудитися зі шмаркачами, яким уперше за час навчання на кафедрі дали автомат у руки. У половини від збудження слина тече й ерекція така, що хоч дрова рубай, а в очах картинки з «DOOM III» чи «Half Life 2». Так і жди, хтось ошаліє і почне палити в усе, що рухається. — Джонік скрушно зітхнув, подумавши про непросту командирську долю. — Вони ж за нас відповідають. Я «шакалам»¹ не заздрю...

Насправді Джоніка звали Геною. Звідки взялося «поганяло» Джонік, не знав навіть сам володар прізвиська. Його сім'я десять років жила у Сполучених Штатах, де тато працював будівельником. Це аж ніяк не пояснювало походження клички, оскільки в Америці Джоніка називали по-нормальному — Геннадій (звісно, якщо той дикий прононс «Джіннаді-і» можна вважати нормальним). У 2003-му в Гениного тата щось не пішло і він повернувся до рідного Рівного. Гена, який левову частку свідомого життя провів у Штатах, на диво легко змірився з українськими провінційними реаліями: швидко знайшов собі друзів і включився у навчання. Хоча від американських звичок не відмовився: Джонік обожнював американські молодіжні комедії (дивитися тільки в оригіналі!), американський футбол (за півроку підсадив на нього половину двора) і комп'ютери «Apple» (у 2004-му вони були зовсім непопулярні в Україні). Мабуть, через Штати його й нарекли Джоніком, хтозна.

А ще з Америки у Джоніка лишився американський акцент. Хлопець вільно говорив українською, проте навіть після трьох років навчання у «воднику» і після року командування навчальним взводом на військовій кафедрі не призвичаївся по-українськи твердо вимовляти літеру «р». Весь час викручував її на американський манер: ковтав, з'їдав, зм'як-

¹ Напівзневажливе прізвисько молодих лейтенантів у армії. — *Прим. ред.*

шував. Через те дзвінка команда «Рівняйсь!» на шикуваннях у дні занять на військовій кафедрі звучала у Джоніка з легким американським відтінком. «Взвод, гівняйсь!» — кричав Гена. І весь його відданий 521-й взвод інженерно-технічних військ дружно «гівнявся», тлумлячи істеричне іржання.

Зате Джонік поняття не мав про російський суржик, і це у певний спосіб вивищувало його над однолітками. Навіть над Левком, який вважався поліщуком у десятому поколінні і російською говорив з таким акцентом, що не сміялися хіба що собаки.

— Скільки вони мають завалити? — поцікавився Джонік.

Левко (заступник Джоніка у 521-му) зиркнув на листок, на якому фіксував результати стрільби інших взводів з військової кафедри. Взводи були сформовані з представників різних факультетів, через що між ними точилася запекла боротьба з метою визначити, хто кращий у навчанні, фізичній та стройовій підготовці і (певна річ!) у стрільбі. Найзапекліше мірялися силами механіки (521-й взвод зі студентів механічного факультету) й економісти (121-й взвод факультету економіки). У 121-му двадцять дев'ять курсантів, сьогодні всі присутні, вони «поклали» двадцять одну мішень, підраховував Левко. Коефіцієнт влучання 0,72...0,73. У 521-му двадцять сім курсантів, троє відсутні, загалом стрілятимуть лише двадцять чотири. Дві найслабші шістки вже відстрілялися, збивши вісім мішеней. Для того щоб гарантовано виграти, двом останнім групам доведеться «погасити» десять цілей.

— Хоча б п'ять, щоб нам почуватися спокійно, — повідомив Левко.

Переконавшись, що всі інструкції виконані, лейтенанти дали дозвіл відкрити вогонь. Заскрекотали постріли. Дві мішені лягли миттєво. За мить з'їхала на землю ще одна. А тоді в один момент скрекіт вичах. Цок! Клак! Лише поодинокі постріли. Курсанти вистрілювали останні патрони.

— Скільки там, Лео?

— Три.

— Ну... — Джонік ривком сів. — Як же так?

Три. Лише три мішені. Левко прикусив губу. Тепер, навіть якщо їхня шістка зіб'є всі цілі, вони все одно програють неформальне змагання 121-му. Такої ганьби з «механіками» не траплялося протягом останніх чотирьох років. Левко кинув погляд на пагорб, на якому стояв гурт офіцерів. Незважаючи на чималу відстань, замкомвзводу міг заприсягтися, що полковник Жебрицький, куратор 521-го взводу, дивиться в їх бік і журно хитає головою. Користуючись армійською термінологією, 521-й щойно капітально обісрався.

Зміст

Правила поведінки в мурашнику.....	5
Пролог	7
Дороги, що ми обираємо.....	33
Прокляття Паїтігі	88
Куско	115
Мадре-де-Діос. Перше наближення.....	147
Послання Гуннара	178
Мадре-де-Діос. Друге наближення	200
Твердиня.....	226
Всередині. В полоні.....	267
Кімната з білого мармуру.....	307
Янгольські Сурми	372
Втеча	412
Флешка	479
P. S.....	574
Післямова.....	582
Музика, рекомендована для прослуховування при читанні	588

Літературно-художнє видання

КЦДРУК Макс
Твердиня

Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Г. В. Пагутяк*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Веровкін*
Коректор *Г. В. Сологуб*

Підписано до друку 16.08.2013. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 31,08 + кольор. вкл.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51. Тел.: + 3 8 057 717 53 57

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб “Клуб Сімейного
Дозвілля”»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Арміїська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю. Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Новобудов, 3
Тел.: +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ВКФ “Універсальний бізнес”»

83096, м. Донецьк, вул. Куйбишева, 131-Г
Тел.: +38 (062) 345-63-08
+38 (062) 348-37-92
+38 (062) 348-37-86
e-mail: ksd@kredo.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Кідрук М.

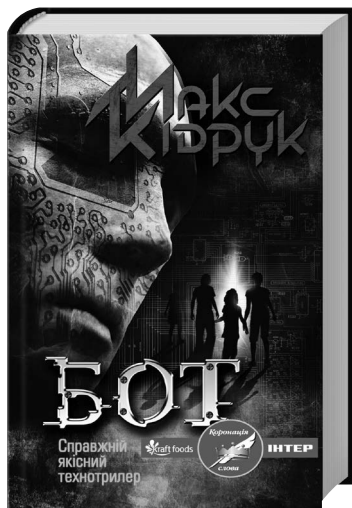
К38 Твердиня : роман / Макс Кідрук ; передм. Г. Пагутяк. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. — 592 с. : іл.

ISBN 978-966-14-5686-9

Вирушаючи в легку експедицію-подорож, п'ятеро друзів не здогадувалися, що зможуть знайти загублене місто інків. Семидесятиметрова Твердиня майже повністю напхана золотом. Та чи буде в цієї історії щасливе закінчення? Адже часом життя набагато цінніше за золото...

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ТЕХНОТРИЛЕР!

Його попередник повернувся додому в цинковій труні, але Тимур цього не знає... і, відклавши власне весілля, вирушає до чилійської пустелі, щоб розібратися з ботами. Бот — це супротивник у комп'ютерній грі, просто програма, що наслідує дії людини, — Тимур таких чимало написав, розробляючи 3D-стрілялки. Але хлопець навіть не здогадується, що у пункті призначення на нього чекають створені ним же самим боти, тільки втілені у плоті...